

Sygn. akt: III U 581/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Ossowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 listopada 2015 r. w O.

sprawy z odwołania J. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w zw. z chorobą zawodową

na skutek odwołania J. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 07.05.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 07.05.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił J. Ł. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

J. Ł. wniosła odwołanie od powyższej decyzji.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 23.04.2014r. ustaliła, że J. Ł. nie jest niezdolna do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. Ł. jest z wykształcenia krawcową, jednakże w tym zawodzie nigdy nie pracowała. Pracowała natomiast jako maszynista suwnicy, operator urządzeń do spiętrzania odlewów przy produkcji pustaków, przy produkcji pustaków, a ostatnio jako sprzątaczką.

W dniu 19.04.2004r. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w O. stwierdził u J. Ł. chorobę zawodową w postaci zapalenia okołostawowego barku prawego.

J. Ł. w okresie od 31.03.1998r. do 30.04.2001r. oraz w okresie od 01.10.2003r. do 30.04.2005r. przysługiwało prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 26.07.2004r. organ rentowy przyznał ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na okres od 1.06.2004r. do 30.06.2007r. Następnie decyzją z dnia 25.09.2007r. ZUS odmówił J. Ł. prawa do renty w zw. z chorobą zawodową, uznając, że nie jest już ona osobą niezdolną do pracy. J. Ł. odwołała się od tej decyzji i sprawa zawisła w Sądzie Okręgowym w Ostrołęce pod sygn. akt IIIU 914/07. Wyrokiem z dnia 28.10.2008r. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie J. Ł., a Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z dnia 17.07.2009r. oddalił apelację J. Ł..

Od dnia 15.08.2012r. J. Ł. uprawniona jest do emerytury.

W dniu 20.12.2013r. J. Ł. zwróciła się do ZUS z wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. Orzeczeniem z dnia 12.03.2014r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową. Zastępca głównego lekarza orzecznika zgłosił zarzut wadliwości orzeczenia a ubezpieczona zgłosiła sprzeciw. Na skutek skarżenia orzeczenia przez obie strony stan zdrowia J. Ł. był badany przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 23.04.2014r. orzekła, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art.6 ust.1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2015r., poz.1242 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

Natomiast z myśl art.17 ust. 1 ww. ustawy - przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art.12 ust.1-3 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015r., poz.748 ze zm.), który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust.2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust.3).

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania J. Ł. zależna była od wykazania przez nią niezdolności do pracy częściowej lub całkowitej i jej związku z chorobą zawodową.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii, neurologii i medycyny pracy. Po przeprowadzeniu wywiadu z J. Ł., jej zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegli rozpoznali u niej: stan po leczeniu dyskopatii szyjnej na poziomie C5/C6 i C6/C7 w 2011r., chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa C i L-S bez cech podrażnienia korzeni nerwowych, przewlekły zespół bólowy stawów barkowych z miernym ograniczeniem ruchomości, zespół bólowy okolic nadkłykci przyśrodkowych obu kości ramiennych, zespół cieśni kanału nadgarstka prawego, nadciśnienie tętnicze, cukrzycę t. 2 leczoną lekami doustnymi, stan po cholelityzmie w 2011r. oraz łuszczycę i uznali, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy.

W uzasadnieniu opinii biegli sądowi stwierdzili, że mimo zgłaszanych przez odwołującą dolegliwości obu barków, łokci, drętwienia palców związanych z rozpoznaną chorobą zawodową, to badaniem przedmiotowym biegli nie stwierdzili istotnych zaników mięśniowych w obrębie prawej kończyny górnej, które świadczyłyby o istotnym oszczędzaniu tej kończyny przy wykonywaniu czynności dnia codziennego. Funkcja ruchowa barków jest miernie ograniczona bólowo w zakresie zgięcia i odwodzenia. Stwierdzili, że ruchomość w pozostałych stawach kończyn górnych zachowana jest w dobrym zakresie, funkcja chwytu siłowego i precyzyjnego rąk dobra. W związku z

powyższym zdaniem biegłych rozpoznana w przeszłości choroba zawodowa w postaci okołobarkowego zapalenia stawu barkowego prawego obecnie nie daje podstawy do orzeczenia niezdolności do pracy (k.19-22).

J. Ł. zgłosiła zastrzeżenia do opinii biegłych wraz z wnioskiem o dopuszczenie dowodu z opinii innego zespołu biegłych. Podniosła, że w badaniu nie uczestniczył neurolog (k. 35 a.s.).

Sąd uwzględnił ten wniosek i dopuścił dowód z opinii innego zespołu biegłych z zakresu ortopedii, neurologii oraz medycyny pracy.

Po przeprowadzeniu wywiadu z J. Ł., jej zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej, w tym najnowszej – ortopeda J. S. i biegła z zakresu medycyny pracy J. P. rozpoznali u odwołującej: chorobę zwyrodnieniowo-dyskopatyczną kręgosłupa C i L-S bez objawów korzeniowych, bez objawów ubytkowych, stan po leczeniu operacyjnym dyskopatii C5-C6-C7 w 2011r., przewlekły zespół bolesnego barku prawego u praworęcznej z miernym upośledzeniem funkcji narządu ruchu, zespół bólowy okolic nadkłykci przyśrodkowych obu kości ramiennych, zespół cieśni kanału nadgarstka prawego, cukrzycę t. 2 leczoną lekami doustnymi, łuszczycę oraz stan po cholecystekomii w 2012r. Biegli uznali, że aktualny stopień zaawansowania tych schorzeń nie daje podstaw do uznania odwołującej się za osobę niezdolną do pracy.

W uzasadnieniu opinii biegli sądowi stwierdzili, że na podstawie badania przedmiotowego i podmiotowego oraz po analizie dokumentacji medycznej stwierdzili, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy. Nie stwierdzono u niej objawów korzeniowych. Dysfunkcja narządu ruchu jest stopnia miernego i brak zaników mięśniowych kończyn górnych (k.53-53v).

Natomiast biegła sądowa neurolog W. T. po przeprowadzeniu wywiadu z J. Ł., jej zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej, rozpoznała dolegliwości jak pozostali biegli i orzekła, że J. Ł. jest częściowo niezdolna do pracy do uzyskania wieku emerytalnego (k.95-96).

Ponieważ z opinii nie wynikało, czy biegła uznała, że odwołująca jest osobą częściowo niezdolną do pracy w zw. z chorobą zawodową czy z ogólnego stanu zdrowia oraz nie wynikała data powstania tej niezdolności, Sąd zobowiązał biegłą do wyjaśnienia tych kwestii.

Biegła neurolog w wyjaśnieniu opinii sprecyzowała, że częściowa niezdolność do pracy J. Ł. jest z ogólnego stanu zdrowia i istnieje od daty badania przez biegłą (13.06.2015r.). Z uzasadnienia tej opinii wynika, że przyczyną niezdolności do pracy są zmiany zwyrodnieniowe i dyskopatyczne, które nasiliły się w miarę wieku odwołującej (k.108).

Odwołująca nie zgodziła się z tak brzmiącymi opiniami. Wniosła o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłego neurochirurga, traumatologa i diabetologa (k.116).

Sąd na mocy art. 217 § 3 k.p.c. oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłych uznając, że sporne okoliczności zostały dostatecznie wyjaśnione. Podkreślić bowiem należy, że stan zdrowia odwołującej był analizowany przez dwa niezależne zespoły biegłych, składające się ortopedy, neurologa i biegłego z zakresu medycyny pracy. Żaden z biegłych nie stwierdził, aby odwołująca była osobą niezdolną do pracy w zw. z chorobą zawodową. Ugruntowane jest w orzecznictwie stanowisko, że samo niezadowolenie strony z treści sporządzonej opinii nie stanowi podstawy do powoływania kolejnych dowodów z opinii biegłych. Istotą dopuszczenia takiego dowodu jest bowiem uzyskanie przez Sąd obiektywnej opinii, sporządzonej przez specjalistów co do stanu zdrowia osoby ubiegającej się o prawo do renty. W niniejszym postępowaniu Sąd takie opinie uzyskał.

Natomiast dopuszczenie dowodu z opinii diabetologa było zbyteczne z tego względu, że przedmiotem niniejszego postępowania jest ustalenie, czy J. Ł. jest osobą niezdolną w zw. z chorobą zawodową. Schorzenia diabetologiczne nie mają zatem żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski wynikające z opinii biegłych lekarzy sądowych. Wnioski zostały przez biegłych sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującej się i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych w związku z występującym u niej schorzeniami, a w szczególności z chorobą zawodową. Wydane przez biegłych opinie poparte zostały logiczną argumentacją. Biegli jednoznacznie wskazali, że choroba zawodowa w postaci zapalenia okołostawowego barku prawego nie skutkuje niezdolnością do pracy w związku z chorobą zawodową. Wnioski biegłych w tym zakresie znajdują potwierdzenie w zgromadzonej w aktach rentowych dokumentacji medycznej. Podkreślić przy tym należy, że samo istnienie choroby zawodowej nie skutkuje samoistnym prawem do renty z tytułu choroby zawodowej. Konieczne jest, aby stopień zaawansowania tej choroby czynił odwołującą przynajmniej osobą częściowo niezdolną do pracy.

Ocena stanu zdrowia dokonana przez biegłą neurolog W. T. jest zbieżna z uprzednio sporządzonymi opiniami. Biegła sprecyzowała bowiem, że J. Ł. jest osobą częściowo niezdolną do pracy z ogólnego stanu zdrowia, a nie z powodu choroby zawodowej. Ponieważ odwołująca od 2012r. uprawniona jest do emerytury, zatem jedynie prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w zw. z chorobą zawodową uprawniałoby ją do świadczenia zbiegowego.

Przy rozstrzygnięciu tej sprawy Sąd miał także na uwadze, że w wyroku z dnia 03.02.2010r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09, LEX nr 584735). Natomiast w wyroku z dnia 03.11.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy (I UK 138/09, LEX nr 570122). Nadto w wyroku z dnia 03.09.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych, to sąd nie może rozstrzygać wbrew opinii biegłych (II UK 30/09, LEX nr 537018).

Opinie sporządzone przez biegłych w tej sprawie nie pozostawiają wątpliwości, że odwołująca nie jest osobą niezdolną do pracy w z. z chorobą zawodową.

Z tych względów Sąd Okręgowy, działając na zasadzie art.477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie J. Ł..